

Glasilo „Slovenskega čebelarškega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Fr. Rojina: Praktična navodila za februar. — A. Žnideršič: Moj čebelnjak. — T. Kurbus: Roparice. — T. Kurbus: Čebeloreja, poezija kmetijstva. — Hinko Likar: Prijazni nasveti slovenskim čebelarjem. — Dopisi. — Raznoterosti. — Vprašanja in odgovori. — Letošnji novi udje. — Naznanilo. — Listnica upravnštva. — Listnica uredništva. — Vabilo na občni zbor čeb. društva. — Ponudba. — Čestitka.

Praktična navodila za februar.

(Fr. Rojina)

Še dandanes velja in bo gotovo tudi še v prihodnje veljala barona Ehrenfelsa trditev, da je dobro prezimljenje čebel mojstersko delo čebelarja. Ni pa treba misliti, da je že vsak mojster, kdor ima okoli Svečnice še žive čebele, kajti zdaj še zdavnej ni črešnja v cvetju, v katerem času še le more čebelar reči: Hvala Bogu, iz hudega smo! Pač so zatišni kraji s spomladanskim resjem, kjer čebele v lepih dneh v marcu in celo že v februarju nabirajo, da je pravo veselje jih gledati; a to veselje se največkrat ohladi ali celo spremeni v veliko žalost, kajti do zdaj so velikokrat obveljali stari pregovori o nestanovitnosti tukca marca, ki se gotovo tudi v tem stoletju ne bo spreobrnil. Februar in marec sta za čebele dva meseca, katera jima moreta biti bolj usodna, kot najhujši december ali januar. O Svečnici smo še le na pol pota v prezimljenju, a drugi del je neprimerno nevarnejši kot prvi, in le tisti je mojster, ki bo svoje čebele ohranil do prve večje paše v dobrem stanu, zdrave in močne, ne pa samo komaj žive, decimirane in celo grižave.

Slabo je, ako začne matica prezgodaj zalegati, kar se rado zgodi, ako je januar premehak, pretopel. Močan panj z mlado matico začne z zaleganjem že začetkom januarja, kar nisem samo večkrat slišal in bral, ampak

sem se letos sam prepričal, ker sem našel na bradah dveh močnejših panjev skazeno zalego že 19. januarja, ki je bila gotovo najmanj že 15 dni stara. To pa so vendar izjeme; splošno se začne zaleganje v februarju, in sicer v sredi gnezda, v prav majhni, neznatni meri, ki se le prav polagoma razširja. Čebelar nikakor ne sme v tem času zaleganja pospeševati, kar se zgodi, če jih sam, ali solnce, ali kaj drugega na katerikoli način vznemirja; posebno pa se ne sme klasti. Ako so čebele v resnici potrebne, kar bi se pa v februarju še nikakor ne smelo zgoditi, potem naj jim da takoj zadelanega satovja, ali če tega nima, vkuhanega sladkorja, kar je za ta čas veliko bolje, kot čisti med. Dá naj jim pa veliko nakrat in ne v malih porcijah, kakoršne se more polagati v naših navadnih koritcih, temveč kar cel kilogram objednem, kar se zgodi najlažje s pitalnim balonom, pri čemer se ne izlije kapljice, in ne utone ni jedna čebelica, ali če hočemo pritrčiti staremu slovenskemu čebelarskemu pregovoru, niti jeden krajcar, kajti po pregovoru je spomladi vsaka čebelica krajcar. Ponavljam pa še jedenkrat, da ne po malem in večkrat pitati, ker to bi bilo pravo špekulativno pitanje, katero je še le koncem marca in začetkom aprila na mestu. Pri takem pitanju se namreč čebele prenašlo zalegajo, in ker v februarju zunaj še le bore malo ali celo nič ne dobe, bi jim nič ne zadelo, ker bi vedno lačna zalega vse sproti povžila. Pomisliti je namreč, da je zalega v črvih grozno požrešna, da vživa hlastno, kot gosenice, noč in dan. Zato je zdaj proč oni čas, ko je najboljše ljudstvo v decembru in januarju, ko je bilo še brez zalege, izhajalo cel mesec s pol kilogramom medu; čebele same, kot je bilo že omenjeno, za-se prav malo potrebujejo, ravno tako, kakor že razviti metulj prav malo vživa, gosenice pa, ki hitro rasto, morajo imeti veliko hrane. Ako v panju ni hrane v zalogi, pa je vsled večkratnega pitanja že precej zaležen, potem se mora zelo paziti, da se ne zamudi kdaj s pitanjem, kajti v takem slučaju bi bile čebele primorane, v skrajni sili lakote izpiti velik del ali vso mlado zalego, da ohranijo matico in sebe pri življenju, in če jim čebelar v takem kritičnem času ne priskoči na pomoč, je ljudstvo, v veliko čebelarjevo začudenje, proč, ker mu ne gre v glavo, da mu umre ravno ta panj, katerega je največkrat pital. Ako pa mu tudi ne pogine, je tak panj ob času, ko pride prava pomlad in dobra paša, tako oslavljen, da si dolgo ne more opomoči. Vrhu tega postanejo čebele, katere so morale pripravljati in v svojih želodčkih kuhati sok za mlado zalego, ako ni za čiščenje večkrat ugodnega vremena, čestokrat grižave. Čebele potrebujejo namreč za hranitev zalege med, cvetni prah in vodo. To zmes, kar imenujemo čebelni kruhek ali hranilno kašo (chymus), povžijejo čebele, in v želodčku se jim napravi bel redilni sok (chylus), katerega potem skozi pužirnik spuščajo v celice, v katerih je mlada zalega, nekaj pa ga porabijo za svojo hrano. Takim hranopripravljajočim čebelam se pa vsled obilnega prebavljanja nabere v črevcah veliko več neprebavnih snovi kot drugim, in je zato nevarnost za grižo tem večja.

Ako čebelar opazi, da je kako ljudstvo grižavo, naj porabi prvi, le količkaj primeren, to je brezvetroven in solnčen dan, in naj poklade raz-

stopljen sladkor, in sicer gorko in zelo razredčeno, pol sladkorja, pol vode in prav malo medu, da le nekoliko diši, potem naj pa še dene gorak kamen ali opeko v panj, da bo vse ljudstvo hkratu oživel in bodo čebele hitele na prosto se očistiti. Zvečer je treba dati takemu bolniku medu v satju, ali če tega ni, zopet sladkorja, nikakor pa ne čistega medu, dokler zunaj še ni paše in rednega letenja.

V januarju smo imeli nekaj ugodnih dni za čiščenje in kdor je pustil svoje čebele dva dni zaporedoma leteti, je storil prav, če jih je spredaj zopet dobro zadela. Kdor jih ima v suhi kleti ali sploh v zaprtem prostoru, pa jih bo, če jih že zdaj ni, v februarju iznosil v čiščenje in potem zopet za nekaj časa prestavil nazaj, ker do podleska, ali do sv. Jožefa, kdor ni v kraju z resjem, se mu še prav nič ne mudi jih postavljati ven, posebno če je še sneg. Razume se, da jih bo potem, ko jih bo za stalno preselil v čebelnjak, postavil v istem redu, kot so stali ob prvem izletu ter jih dobro zapažil, kajti, kadar imajo čebele že zalego, je treba veliko bolj paziti na gorkoto, kot prej.

Ako nima čebelar svojih čebel spredaj zadelanih, kakor je v več krajih navada, naj pred čebelnjakom kolikor mogoče na daleč odmeče sneg, kupe in bližnji sneg pa naj potrese n. pr. z listjem, pepelom, sajami, plevami, senenim drobom ali kakorkolišnjimi smetmi, da čebele, ki silijo ven, ne padajo na bleščeči sneg in ne otrpnejo. Ker imajo čebele raje vodo od zunaj, kot ono, ki se nabira od sopare na satovju in na panjevih notranjih stenah, naj jih, če ni v bližini vode, že zdaj vadi na napajališče, to je plitvo korito, v katero naj se dene nekoliko mahu ali slame, da čebele, ki hodijo po vodo za zalego, ne potonijo. Voda naj bo vedno nekoliko osoljena, v začetku tudi nekoliko oslajšana z medom, da se tem preje navadijo tega varnega napajališča.

Kedar je toliko gorko, da se čebele, ki niso spredaj dobro zadelane, močno praše, pa je zunaj še prav malo ali nič paše, takrat je nevarnost za ropanje velika, in sicer med čebelami sosednjih čebelnjakov, ali pa tudi istega čebelnjaka. Pravil mi je nek čebelarski trgovec, da je dal nekoč v resje 120 panjev v prav solnčno zatišje, kjer v bližini ni bilo drugih čebel. Prigodilo pa se je, da je že prav na spomlad zapal precej debel sneg, da je paša nakrat popolnoma nehala. Solnce je imelo že precej moči in ker so se čebele zelo prašile, pa ni bilo nikake paše, so se med sabo tako močno napale, da je ostalo čebelarju, ki par dni ni bil pri njih, samo še dvajset dobrih panjev, vsi drugi so bili deloma uničeni, deloma pa čisto osušeni. Treba je toraj zelo paziti, da se ne uname ropanje, katero se prepreči lahko, a kadar se je razvilo, se težko ostavi, ali vsaj sitnosti so in slaba volja. Kako ropanje spoznati in zabranjevati, je bilo v prejšnjih letnikih že večkrat povedano, in tudi današnja številka prinaša članek o ropanju; posebno se morajo na piko vzeti ropajoči in ropani panji. Najbolj brez skrbi pa je lahko oni čebelar, ki ima svoje panje spredaj dobro zapažene ali pa v zaprtih, temnih prostorih. Njegove čebele bodo, ko jih bo o pravem času odprl,

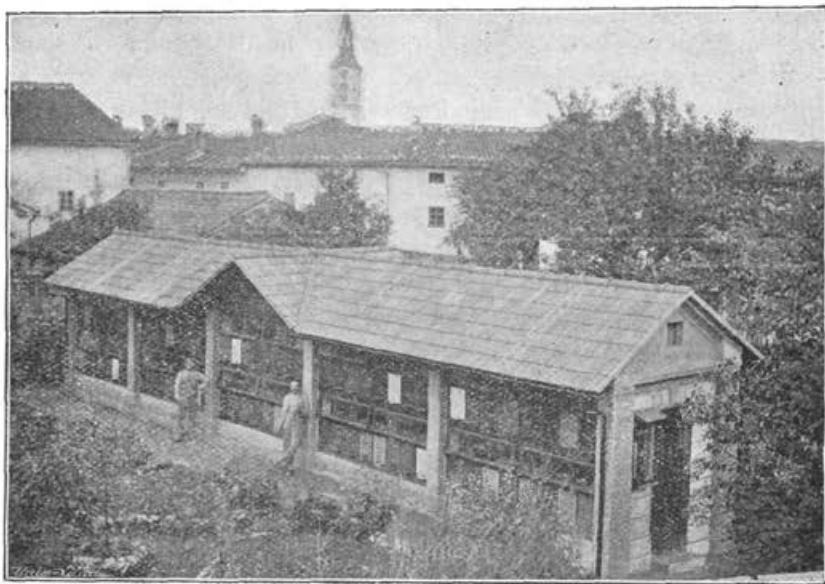
ali v čebelnjak postavil, še pri vsej svoji moči in bodo one, ki so bile v čebelnjaku spredaj vedno odprte, kmalu prekosile, če sploh že niso znatno bolje.

Proti koncu februarja, če bo kaj posebno gorkih in lepih dni, naj se prične s splošnim snaženjem in pregledovanjem, a ker sem mnenja, da je bolje, če se prične s tem delom šele takrat, ko začno čebele že nekoliko obnožno nositi, se hočemo o tem začetkom marca kaj pomeniti in posvetovati. Do tja pa zdravi vsi čebelarji in njih čebelice, in na svidenje na občnem zboru dne 18. februarja!

Moj čebelnjak.

(Opisal A. Žnideršič.)

V sredi svojega vrta postavil sem si čebelnjak, katerega predočuje današnja ilustracija. Čebelnjak je 18 metrov dolg, 3 metre širok in do strehe 2·50 m visok. Izleta čebel obrnjena sta na južnoizhodno in na severno-zahodno stran, oddaljena od ceste nad 10 metrov. Obe strani, katerih eno

Žnideršičev čebelnjak.

nam kaže slika, in v katerih vsaki stoji po 8 Gerstungovih panjev, ste popolnoma enaki. Čebelnjak zidan je na dvanajstih 30×45 cm širokih stebrih. 50 cm in 165 cm od tal vzdane so vodoravno v njih grede; prve za doljno, druge za gornjo vrsto panjev. Posamezni predali (štanti) široki so 3·20 m. Teh je na vsaki strani pet; v vsaki vrsti tacega predala stoji po 8 panjev. Prostor pod doljnimi gredami zazidan je s 14 cm tankim zidom. V notranjščini leže panji na gredah, ki so pribite na lesene stebre. Nad vsako vrsto panjev je 50 cm prostora za opravljanje panjev in za medišča. Ta prostor zapirajo na zunanjo okna. Streha krita je z zarezno opeko. Kap je zavarovan s žle-

bom. Vrh strehe pritrjeni veternik kaže vetrove. V končnih zidih so vrata; na enemu teh, kakor je iz slike razvidno, visi vremenska lišica s tlako, toplo- in vlagomerom. Okrog čebelnjaka je 2 m široka peščena pot.

V notranjščini stojita v mizni višini dve, po 4 m dolgi in 32 cm široki omari, za shranjevanje okvirjev. Iznad teh pregleduje se tudi lahko nad polovico gornjih panjev, za druge rabi se lestva.

Čebelnjak ima podstrešje za shranjevanje slamnatih blazin, praznih okvirjev itd. Pod stropom čebelnjaka med stebri in nad vratmi napravljene

Notranjost čebelnjaka.

so police, kjer se v okusno napravljenih steklenicah razstavlja med. Ta nudi se v nakup obiskovalcem, ki pridejo občudovat to velezanimivo armado čebelic. Vsak, komur se je čebelne tajnosti malo razodelo, pravi, da je pri nas najinteresantnejši čebelnjak.

Pod zdonjo vrsto panjev shranjujejo se pitalni baloni, medišča, škrinjice in vrše za lovenje rojev in lestva. Na sliki vidi se tudi v notranjščini tehtnica s panjem, katerega težo se po letu vsak dan, po zimi vsak teden zapisuje, a ta je sedaj prestavljena v poseben paviljon, ker je tu preveč prostora zasegla. Zraven omar je pisalna mizica s knjigami, noticami itd.

Panji so vsi iz 3 cm delega lesa; med vsakim je 6 cm razstoja kateri je s slamo natlačen. Prednje končnice panjev so dvojne, natlačene s pepelom, slamo in drugim.

V kotu vrta sezidana je tudi delavnica. V njej stoji malo ognjišče, omara za okvirje, trčalnica, stiskalnica za umetno satje, topilnik, čistilnik, posode za med in različne druge posode in orodje, katere se pri čebelarstvu potrebuje.

Po vrtu so lehe za zelenjavo in cvetlice, visokodebelna hruška in jablane, ob zidu pa češplje in pritlikovci.

Zima tuli okrog voglov, a našim ljubljenkam ne more do živega, dobro so zavarovane, dobro preskrbljene; a vendar je njihov obstanek v božjih rokah. Kmalu bo prišla v vsi svoji krasoti rajska hčerka „spomlad“, in nam razkrila rezultat našega lanskega dela. Dal Bog, da bi ga bili veseli!

Roparice.

Krasno vreme, čebele zdrave, čebelarjevo največje veselje! A glej, nekega dne, navadno spomladi, dokler še ni paše, ali za dalj časa trajajočim deževjem, in kadar se paša nenadoma odtrga, se pri ulnjaku prikažejo roparice; izprva posamezno, slednjič v veliki množini. Tatove in roparje človek črti, zato si prizadeva, da se jih kar mogoče varuje in odganja. Tudi čebele so postavile stražo k žrelu; te se boré za svoje imetje ter zastavijo svoje življenje, da se otresejo roparic. Tudi čebelarja popade jeza, da pride svojim čebelam na pomoč, da jim olajša in okrajša boj. Sicer postavno ni dovoljeno pobiti teh kvarljivcev, a jaz bi v svoji jezi ne pomišljal dolgo, ampak bi jih zatrl, ko bi jih mogel, in z menoj marsikateri čebelar.

Kadar je v panju že nakupičenega medu, razširja ta svoj duh okrog čebelnjaka, in to vabi tuje in domače čebele. Vsaka čebela, čeprav najpridnejša, ugrabi med tam, kjer ga lahko dobi. Obsenči toraj svoje panje ter jih ne odpiraj podnevu, da se duh medu ne razširja preveč okoli!

Kadar polagaš, ali če med jemlješ, stori to vselej zvečer in glej, da ne kane kaka kapljica medu, ker to bi ti privabilo roparice, ali zapeljalo celó tvoje čebele, da bi pričele ropati. Čebelo roparico je lahko spoznati. Njen zadek postane svetlo črn, bodisi od večkratnega plazenja po medenih lončkih, bodisi od lizanja po drugih čebelah, ali vsled mnogih bojev. Pred žrelom jo je lahko spoznati, kako tatinsko se vede. Z visečimi nogami ne leti naravnost v panj, ampak poskuša, kako bi se neopažena splazila vanj.

Leto 1896. je bilo ugodno za med; takrat se mi je bilo treba prvokrat braniti roparic, ki so mi odnesle dober del medu.

Pripiranje žrel z lesom, steklom ali glino, ni nič pomagalo. Ravno tako so se roparice bore malo menile za čebulov in česnov duh. Poskusil sem s trtno škropilnico; komaj sem pa s škropljenjem ponehal, začela sta se ropanje in boj iznova, pa ne samo pri enem panju, ampak pri več panjih hkratu, ali enkrat tu, enkrat tam. Ko je to trpelo teden dni, zaprl sem polke v temno stanico, pustivši jim zraka.

Medu pa je bilo tisto leto čudovito veliko, in v dveh dneh sem panje zopet na njihovo staro mesto v čebelnjak postavil. Ročno so bile roparice v celih tropah tu. Zdaj mi ni kazalo drugega storiti, kakor ločiti se od čebel ter jih premestiti v tri četrt ure oddaljen čebelnjak. Veselje do čebelarstva me je minilo. Kaj mi je za čebele, če jih ne morem imeti v bližini, če jih ne morem opazovati v njihovem delovanju ter ne morem rojev sam spravljati in se njihovega napredka veseliti! Lotil sem se še zadnjega sredstva; preiskovati sem začel namreč natančno početje čebele-roparice. Kar mi je bilo na razpolago knjig in strokovnih časnikov, vse sem pregledal. Slednjič sem vender staknil pomoček, ki se je še najbolje obnesel. To je namreč karbolna kislina in salmijak z vodo. Ta smrad mi je v prihodnjem letu in tudi v naslednjih pregnal roparice. Kako sem to naredil? Kupil sem več majhnih gob, katere sem namočil v ti mešanici ter jih položil pred žrela. Takšne namočene gobice sem obesil tudi pred čebelnjak in okoli njega, in roparic ni bilo več.

Povpraševal sem čebelarje drugodi, če jim tudi roparice pouzročajo toliko škode. Ko sem izvedel da ne, jel sem premišljevati, odkod to prihaja, da se roparice ravno pri nas vsako leto v takem številu pojavljajo. Dolgo časa nisem mogel ničesar zaslediti, dokler nisem slučajno izvedel za uzrok. Ob nedeljah hodijo namreč večkrat kmetje k meni, da si ogledajo moj čebelnjak. Ti imajo namreč večinoma še stare panje, dočim sem jaz vpeljal dunajske društvene in Gerstungove panje.

Povprašujejo me o tem in onem, in jaz jih vselej rad poučim. Tu mi pripoveduje eden, da daje svojim čebelam med na vinu, ne na vodi, kajti tako postanejo bolj pogumne ter potem več medu nanosijo. Hitro sem si mislil sam pri sebi, to bo uzrok, katerega iščem. Poučil sem ga, da ne ravna prav. Pozneje sem izvedel, da daje eden teh čebelarjev med celó na žganju, in sicer v času, ko ajda cvete, samo da bi mu več medu nanosile. Ker se to menda ne godi zgolj iz nevednosti, ampak z namenom, bi bilo na vsak način dobro, da bi se prepoved takšnega ravnanja sprejela v postavo ter bi se potem takim čebelarjem to njihovo početje prepovedalo. T. Kurbus

Čebeloreja, poezija kmetijstva.

Ehrenfels.

Po dolgi, hudi zimi imamo lep, miren, solnčen dan, kakoršnega smo že zdavnaj svojim čebelicam želeli. Žrela na panjih popolnoma odpremo. Vso naravo ogrevajoče solnce privabi naše živalice na dan. Kako veselo izletavajo ter krožijo okoli ulnjaka. Čebelarju kažejo svojo čilost, mu po tej obetajo napredek ter mu naznanjajo veselo vigred.

Nočem naštevati različnih koristi čebele, vendar eno le hočem omeniti. Po svoji marljivosti upliva ona na človeka. Po svojem izgledu je uže stoletja uzor delavnosti in pridnosti, po besedah slavnega Schillerja: „Arbeit ist des Bürgers Pflicht“, ali onih ljubega Stvarnika, kateri je rekel: „V potu svojega obraza boš jedel kruh“. Delo čebelarja je zlahtno in zmiraj

vablivo; ono ponuja ure prijetne zabave. Koliko srečnih ljudij ogleduje in obdeluje ob nedeljah in praznikih svoje panje in to v onem času, ko si drugi včasih v družbi pivcev kratijo čas. Tako je čebeloreja človeku vir blagoslova in veselja, domovini pa izdatno sredstvo k zboljšanju ljudskega imetja. Radi tega naj vsak, kateremu je le količkaj mogoče, svoje moči tej toliko važni, prijetni in vendar koristi prinašajoči stroki narodnega gospodarstva, posveti. Ali ni čas rojenja radosti poln žas? Tisoče in tisoče čebelic preletava zrak, a vsaka se zaveda svoje državljanske skupnosti; usedejo se ti v grozd okoli svoje kraljice, čebelar jim pa odkaže novo domovje, — panj. Veselo delo je dobava medu. Strd se cedi, posode se polnijo. Čebelar preračuna svoj dobiček ali izgubo; on pa tudi ve, da ta njegov pridelek ni navadna sladčica ampak, da slajša marsikatero bolečino, tako pri mladih, kakor pri starih.

Vprašajmo pravega čebelarja, če se bo kedaj ločil od svojih čebelic. Nikoli — dobili bomo odgovor. Sivi starček je že svoje posestvo izročil mladim, krepkim rokam; izgovoril si je svoj prevžitek in poleg tega ulnjak s čebelami. Od vsega se je lahko ločil, samo od svojih čebelic ne, s katerimi je občeval 30 ali 50 in več let, — ves čas svojega kmetovanja. Kmetiška dela so mu vže pretežka, a čebelarstva mu ne delajo nobenih preglavic. Tam sedi pri ulnjaku, z obligatno pipico v ustih ter se veseli lepega, njegovim čebelicam, ugodnega vremena. Zgodaj, kot šolar začel je čebelariti, in bode tako dolgo opazoval in gledal v to čudno delavnico božje narave, dokler ne bode zatisnil na veke svojih oči

Čebelarški pozdrav!

T. Kurbus.

Prijazni nasveti slovenskim čebelarjem.

(Podal Hinko Likar.)

Ako se zdaj v začetku novega stoletja ozremo nekoliko nazaj v preteklo stoletje, opazimo, da smo Slovenci, poleg drugih strok, tudi v kmetijstvu zelo napredovali. Kako na nizki stopnji je bilo kmetijstvo v začetku pretečenega stoletja! Kako površno se je takrat kmetovalo, kako nerodna poljska orodja so imeli takrat kmetovalci; o strojih ni bilo ne duha ne sluha! Zdaj pa je to vse drugače! Polja, travniki, vinogradi obdelujejo se sedaj umno, zato pa donašajo kmetovalcu boljše in večje pridelke. Živinoreja se je tudi izdatno izboljšala, tako, da se sedaj plemena živina izvažuje. Naši sadovnjaki so se prenovili, povečali, izboljšali, tako, da pridelujemo Slovenci najfinejše sadje, kar je bila pokazala pariška sadjarska razstava. Ob kratkem rečeno: V preteklem stoletju so vse panoge kmetijstva napredovale. Le ena ne, le ena je med Slovenci celo nazadovala, in ta je — čebeloreja! Čebeloreja je bila prava pasterka, za katero se ni nihče zmenil. Mnogi prazni čebelnjaki po naši mili domovini nam dokazujejo, da je bilo nekdanj mnogo več čebelarjev, da je bila toraj čebeloreja nekdanj bolj razširjena med Slovenci.

Čebelorejo v preteklem stoletju prav lahko in dobro primerjamo čebelnemu ljudstvu v zimskem času. Kakor čebelno ljudstvo po zimi ždi, tako je ždela naša čebeloreja v preteklem stoletju. Kakor se po zimi krči število

čebel, tako se je krčilo v preteklem stoletju število čebelarjev. V zimskem času posije sicer včasih tudi kak solnčni žarek na panje, a ta zimski žarek nima prave toplote ter ne oživi čebelnega ljudstva. Tudi v pretečenem stoletju je posijalo par solnčnih žarkov na našo čebelorejo, izšlo je par čebelarških knjižic in časopisov; a ti žarki niso mogli oživeti čebeloreje, ista je i nadalje ždela, spala. A vsake zime je enkrat kraj in konec; mraz se mora umakniti gorkoti, tema svetlobi, zaspanost pa čilosti, novemu življenju. In kakor se začno gibati naše ljube čebelice, ko jih začne objemati dobrodejna toplota pomladnjih žarkov, prav tako so se jeli gibati slovenski čebelarji, ko jih je vzdramil vzbudni žarek, klic dične naše c. kr. kmetijske družbe: Na delo slovenski čebelarji!

Proti spomladi, ko so solnčni žarki vedno gorkejši, začno čebele z raznim delom, in matica staviti novo zalego, — tako so tudi slovenski čebelarji proti novemu stoletju začeli zopet delati; ustanovili so si slovensko čebelarsko društvo. — Začetek k novemu, velikemu in važnemu delu je storjen, treba je le vstrajati in delati. Kar je matica čebelnemu ljudstvu, to naj bode društvo Vam vrli slovenski čebelarji. Kakor se zbirajo čebele okolu matice, tako se zbirajte čebelarji okrog društva ter delujte za isto; društvo pa bode skrbelo za Vas. Učilo Vas bode, svetovalo Vam bode vedno najbolje, pomagalo vedno in povsod, kolikor bode v njegovi moči. Znano Vam pa je, da čem močnejši je ljudstvo, tembolj prospeva. Matica temveč zalege zastavlja, kolikor več je delavcev v panju, da isto oblegajo in redijo; zato pa tudi Vi delujte na to, da se društvo razširi in bolj okrepi. Nagovarjajte svoje sorodnike, prijatelje, zuanke, kateri bivajo za čebelorejo v ugodnih krajih, in kjer je malo čebelarjev, da se oprimejo čebeloreje ter pristopijo slovenskemu čebelarskemu društvu. Vi sami pa ostanite zvesti društvu ter razširite svojo čebelorejo! Podvojite, potrojite — ako mogoče — podesetorite število panjev plemenjakov! Ako Vam razmere količkaj dopuščajo, čebelarite s 50 do 100, ali še več plemenjaki! Vaše delo, Vaš trud bode marsikatero leto obilno poplačan. Kako lahko, in sicer s prijetnim delom si svoje dohodke za par sto goldinarjev na leto povečate, ter stem marsikatero skrb, katera Vam glavo beli, zmanjšate, ali celo odpravite. Ali bi ne bilo prijetno in dobro, ako bi o dobrih letinah prejeli 100—200 gld. za med, ali pa za plemenjake in roje? Ali ni to lep denar, lep dohodek, za vsacega človeka, bodisi kate-regakoli stanu? Koliko časa mora živinorejec rediti živinče, da je proda za 100—150 gld.? In ta proda takrat prav za prav le seno in drugo krmo, katero je porabil za izrejo; čistega dobička je malo, ali včasih celo nič! Kar pa čebelar dobi za čebele in med, to je skoro čisti dobiček. Skoro nobena panoga kmetijstva ne donša toliko čistega dobička, kakor čebeloreja. — „Mnogo panjev, mnogo dela“, izgovarjal se bode marsikdo. — To ne velja! Po zimi si napravi panje; časa je dovolj za to, manjša dela pri čebelah, kakor pregledovanje, snaženje podov itd., lahko opravljaš ob nedeljah, vsaj to ni hlapčevsko delo, Bogu pa gotovo bolj dopadljivo, kakor posedanje po gostilnicah, kjer se zapravlja denar in zdravje. Ob času rojenja je več dela, prav za prav več časa je treba, saj roje loviti, to se pač ne sme imenovati

delo. To je veselica, zabava! Prijetno šumenje čebel je prava godba, katera Te privzdigne da veselja poskočiš, zlasti, kadar udari roj iz panja; gotovo ta godba čebelarja bolj razvedri, kot najboljše harmonike na plesu. Če toraj čebelar nima časa na roje čakati in iste loviti najme naj si kacega postarnega, za težka dela nesposobnega moža. Ta bode za mal denar to delo opravljal, in čebelarju se bode to tudi gotovo izplačalo. — Da pa bode čebeloreja še bolj napredovala, začnite slovenski čebelarji čebelariti s premakljivim satovjem; v začetku z nekaterimi panji. Kolike prednosti je premakljivo satovje, sem večkrat že omenil. Ako bi ne bilo druge prednosti, je že ta velikega pomena, da se med lahko iztrča ali izmeče, in se tak med dražje prodaja.

Zdaj pa še nekaj besed v razširjenje naše čebeloreje! Brali smo že v tem listu, da je lahko človek vsacega stanu čebelar, samo če ima pripraven prostor za čebelnjak in vsaj nekoliko časa. Danes pa hočem omeniti stan, kateri se mi zdi še posebno sposoben za čebelorejo, in to so — železnični čuvaji. Ti imajo navadno toliko prostora okoli čuvalne hiše, da si prav lahko postavijo primeren čebelnjak. Ker so večinoma oženjeni, lahko njih žene opravljajo čebelarska dela, (lovenje rojev), ako so oni v službi. Mnogi bivajo v tako dolgočasnih krajih, da jim bode čebeloreja prijetna zabava in razvedrilo. Kako vesel sem, kadar se peljem iz Rakeka v Ljubljano, ker vidim ob tej progi mnogo čebelnjakov, kateri so lastnina železničnih čuvajev. Vsako leto nastane nekaj novih čebelnjakov, toraj tudi novih čebelarjev. To kaže, da se železnični čuvaji med seboj za čebelorejo navdušujejo, kar je gotovo vse hvale vredno, in zelo veselo znamenje. Le tako naprej vrli železnični čuvaji! Navdušujte svoje tovariše, ako se isti še niso oprijeli čebeloreje, da se je zdaj v začetku novega stoletja oprimejo, svojo čebelorejo pa razširite. Imeli bodete prijetno razvedrilo, katero Vam bode dobiček donašalo, ne pa izgubo, kakor druga razvedrila. Razvedrila ste pa Vi gotovo zelo potrebni, ker bivajo mnogi izmed Vas v zelo dolgočasnih krajih. Vsak železnični čuvaj, kateri biva na količkaj pripravnem kraju, postane naj čebelar!

Da pa čebelno ljudstvo dobro uspeva, treba je pred vsem toplih solnčnih žarkov. Tudi slovensko čebelarsko društvo morajo obsevati dobrodejni žarki „od zgoraj“, t. j. merodajni krogi se morajo bolj zanimati za društvo, drugače isto ne bode uspevalo. Kako veselo zabrenče čebele, kadar jih obsije toplo solnce, kako veselo izletijo na delo! Prav tako veselo in uspešno bode tudi čebelarsko društvo delovalo, ako mu bodo merodajni krogi pomagali. Kaj vse se stori po drugih deželah in državah za procvit čebeloreje! Čebelarski listi se izdatno podpirajo, napravljajo se čebelarski tečaji, nastavljajo čebelarski potovalni učitelji, čebelarjem podeljujejo se podpore itd. kako pa pri nas? Tužna nam majka! Za čebeloreje se stori bore malo! Poleg tega se pa dobijo še ljudje, katerim je še to malo preveč! Saj smo koncem preteklega stoletja morali v nekem slovenskem dnevniku čitati, kako nekdo protestuje, ker je dal slav. deželni odbor neki šoli malo podporo za napravo čebelnjaka. Zahtevamo, da se to v prihodnje ne sme več zgoditi. Ni li to žalostno? To mora žalostiti ne le vsacega čebelarja, ampak tudi

vsacega, za napredek našega naroda vnetega moža! Kaj je res čebeloreja tako brez pomena?! Kaj li ne donša čebeloreja lepih dohodkov deželi, in bi jih še več donšala, ako bi se ista razširila. Ravno šolam naj se dajo podpore za napravo čebeljnjakov, saj ravno učitelji — poleg svojega poklica — mnogo store za napredek naroda, in storili bodo tudi za procvit čebeloreje, ako dobe pomoči od zgoraj, in ako se jim ne bodo metala polena pod noge. Ravno oni so v stanu izgojiti iz svojih učencev napredne čebelarje; starokopitnež se ne bo lotil z lepo umne čebeloreje. — Dalo bi se še marsikaj o tem oziru napisati, a naj to le mimogrede omenjeno zadostuje!

Še nekaj imam na srcu! Kakor iz „Sloven. Čebelarja“ povzamem, si h čéjo nekateri slovenski čebelarji naročiti italijanske čebele, oziroma matice. Nikarte tega storiti, dragi slovenski čebelarji! Mi Slovenci imamo čebele, zaradi katere nas mnogi tuji čebelarji zavidajo, in na katero smo lahko ponosni. Čemu neki bi si naročevali za drag denar tujo čebelo, kakor bi bila naša manj vredna! Morda zaradi lepote? Res je italijanska bolj rumena, a zaradi tega še ne zasluži, da bi jo na Slovenskem vpeljevali. Kaj nam hoče lepota? Nekateri pravijo, da je zelo pridna. Kaj morda naša ni pridna? Kaj morda naša lenobo pase, med tem ko una dela? Če je le kolikaj dobra paša, nanese Ti naša čebela toliko medu, da se moraš čuditi, kdaj in kje je toliko dobila. Ali ni to ogromno delo, ako nanese naše domače čebelno ljudstvo 30 do 40 kg medu? Nikdar ne bode naša čebela zaostala za drugo, samo če ima kje dobiti. Čudežev seveda ne more delati, kakor nobena druga ne! Ako ni paše, potem ne bo ne naša, ne italijanska, ne kaka druga čebela panja napolnila. — Pa še drug uzrok je, kateri govori proti vpeljevanju tuje čebele v naše kraje. Čebeloreja ni živinoreja! Ako hočeš presortati svojo živino in dobiš novega bika, plemenil bodeš z istim tisto živino, katero bodeš sam hotel. Pri čebelah je pa drugače! Ako dobiš italijanske čebele, plemenili bodo italijanski troti Tvoje italijanske matice, kar Ti vsekako želiš, a plemenili pa bodo tudi moje domače matice, kar pa jaz ne želim, ker na ta način dobim namesto čistokrvnih domačih čebel kranjsko-laške bastarde. A tudi moji domači troti bodo plemenili Tvoje italijanske matice, kar zopet Tebi ne bode všeč, ker Ti bi rad imel le čistokrvne italijanske; zato bodeš pa imel — italijansko-kranjske bastarde. Dobička ne bode prav nič, pač pa škoda! In če bi se to ponavljalo in več čebelarjev vpeljalo tuje čebele, izginilo bi naše staro imenitno čebelno pleme; govorilo in pi-alo ne bi se več o pristni kranjski čebeli, ampak o bastardih. To bi pa bila velika škoda ter hud udarec naši čebeloreji.

Moj svet v tem oziru je ta: Ako si se namenil kupiti prihodnjo pomlad italijanske čebele, povekšaj za ta denar svojo čebelorejo z domačimi čebelami! Kar bi stalo eno italijansko čebelno ljudstvo, za to dobiš dva tri domača; za denar, katerega bi dal za eno italijansko matico, dobiš gotovo eno domače ljudstvo. Verjemi mi, da bodeš imel od teh več dobička, kot od italijanskih!

Z mojimi nasveti pa še nisem pri kraju; prilično bom še posegel v torbo izkušenj, ker vem, da se bo marsikak društvenik po tem ali unem

mojem nasvetu ravnal. Človek, ki se po dobrih nasvetih ravna, se mi zdi pameten; da so pa moji nasveti dobri, tega sem prepričan, sicer bi jih ne dajal našim čebelarjem, katerim želim vse dobro.

Dopisi.

Z Barja, 5. februarja 1901. Dragi gospod urednik! — Danes pa ne morem drugače, kot da dam duška svojemu srdu — svoji jezi!

Zašel mi je zlodej v ulnjak pa v vsak panj posebej ter mi je moril nedolžne živalice, da me je bilo strah, ko sem to zapazil!

In ta zlodej je? — — — Rovka ali špičmoh!

Glejte, gospod urednik, menil sem da sem dovolj storil, ko sem v jeseni žrelo vsakemu panju zapahnil s kositarnim zapahom — kakor sem to videl že pri drugih čebelarjih in sem sam storil tako že dve zimi. Vselej je bilo to dobro sredstvo: preluknjan kositarček, ki se ni dal pridvigniti pač pa premikati na desno in levo.

Ko sem tudi to jesen to delo opravil ter ulnjakova vrata priprl, da ne moti čebel niti solnce, prepustil sem jih zimskemu počitku do srede januarja, ne da bi se bil zanje zmenil.

Onega dne pa odprem vrata, in — strah in groza! — vsako žrelo je bilo na pol odprto! Vsak zapah bil je na levo premaknjen za toliko, da je mogla rovka v panj, kar so kazali kupčki zadkov od pohrustanih čebel.

Smejali se mi bodete, gospod urednik ter rekli: „E najbrže ste pa sami pozabili kositarčke zapahniti!“*)

Da, tudi sam sem bil v dvomu, ker je vendar preteklo med tem časom mnogo dni, zato sem se hotel prepričati. Zapahnil sem na večer žrela in zaprl vrata. Prihodnjega jutra pa hitim na vse zgodaj pogledat k ulnjaku, in kaj dobim? Deset panjev bilo je zopet enako odprtih, kot prej, na izletalnih deskah pa novi dokazi rovkinega delovanja!

To je vendar od sile, kaj ne gospod urednik! Da bi rovka poskušala zapahke privzdigniti, to mi je bilo jasno in sem temu v naprej zabranil. Za premikanje zapahov na levo in desno pa mora biti vendar misleče bitje — in rovke nisem smatral take.

Koliko mi je napravil škode, tega niti danes presoditi ne morem, to mi pokaže pomlad.

Seveda sem sedaj pritrdil zapahe tako, da mi jih še tako pretkana rovka ne premakne! Ko bi bil to storil pač prej!

Gospod urednik! Dajte ob priliki takele škodljivce pod drobnogled, pa nam jih osvetlite!***) Menim, da bo marsikomu koristilo. Do tedaj na svidenje!

Vaš

Črnagoj.

*) Ne gospod predsednik!

***) Škodljivci pridejo v prihodnjem letu na vrsto, a to Vam povem, da si jih bom privoščil.

Raznoterosti.

O Svečnici leta 1519 je daroval v Ratisbonu nekdo svečo, katera je bila tako velika, da so morali za prižiganje le-te napraviti posebno lestvo z dvanajstimi stopnjami.

Stiskalnica za umetno satovje se moči navadno z medeno vodo. Nekateri čebelarji priporočajo tudi posneto mleko, kateremu naj se primeša nekoliko sladkorja, medu ali špirita (alkohola).

V zimskem času razpoka marsikomu, ki ima zunaj opravilo, koža na rokah, da postane skeleča in hrapava. V liter gorke vode naj dene žlico medu in žlico glicerina, in naj si s tem parkrat umije roke, pa bodo zopet gladke.

Matico pitajo vedno najmlajše čebele, sploh one, ki so zmožne napravljati sok (chylus) za mlado zalego. Stare čebele tega niso zmožne in matica samo takrat sama srka med, kadar nima okoli sebe mladih čebel.

Proti hripi. Nek nemški čebelarski list priporoča proti hripi ali influenci naslednje zdravilo: Zjutraj naj se pije na tešče polno čašico rmanovega čaja z žlico čistega medu. Potem naj bolnik nekoliko časa počiva, in naj zvečer, predno gre spat, ravno tako ravna. Slabotnim in bolehnim ljudem ter otrokom ta čaj z medom zelo pomaga, če ga večkrat zmerno pijo.

Voznina ali col za med iznaša: za Švico 15·00 frankov; za Nemčijo 49·40 frankov; za Francosko 15·00 frankov; za Avstrijsko 12·60 frankov; za Italijo 10·00 frankov. V letu 1903 se bo col zopet na novo določil, in avstrijska čeb. društva bodo gotovo vse storila, da se tudi v Avstriji le-ta izdatno poviša.

Trotje z belimi očmi. Na Nemškem ima neki čebelar čeb. ljudstvo, ki je že l. 1899. imelo trote z belimi očmi, ki so se tudi lani pokazali. Ljudstvo je prav dober kranjski plemenjak. Matica in delavke imajo navadne oči.

Obnožna. Da čebele pri jednem izletu le enovrstno cvetje obletavajo, so se prepričali z mikroskopom, ki je pokazal, da ima obnožna vedno 91 do 98 % istega cvetnega prahu. Tako pravi francoski list „Union apic“.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 2. Ali mi svetujete dati čebele v pašo v resje, ki je pičlo uro od nas oddaljeno? Lani sem prvič postavil nekaj slabih plemenjakov v goro sredi resja pod neko skalo, pa so se mi vsi zmočili in si niso dosti opomogli. Tudi drugi čebelarji bi radi postavili svoje plemenjake v goro, toda nimamo pravega prostora. Škoda! (I. E. v C.)

Odgovor: Škoda res, pa samo zato, ker si ne pomagate! Kako lahko bi se zmenili s sosednimi čebelarji in bi postavili v kakem solnčnem zatišju skupen čebelnjak. Sicer ne mislimo takega čebelnjaka, kot ga ima gosp. Žnideršič v Il. Bistrici, ki ga vidite naslikanega v današnji številki, temveč napravite čisto priprostega, provizoričnega. Breg nekoliko odkopljite in poravnajte tla, par koljev v zemljo in streho čez, — in čebelnjak za silo je

narejen. Panjove zložite jednega tik drugega, in če niso vsi jednako visoki, denite med vrste nekoliko stelje, ob straneh in zadej pa jih dobro zapažite. Mali stroški, ki bodo prišli na pojedinega čebelarja, bodo prav majhni, ki se Vam bodo lahko že takoj prvo leto obilno poplačali. Lanska spomlad je bila zelo neugodna, in si čebele tudi v resju niso mogle opomoči, a če je zgodnja spomlad mirna in gorka, so panjovi kmalo polni. Kolovrat je mala vasica blizu štajerske meje, obdana okoli in okoli s precej visokimi hribi, ki so spomladi, v pravem pomenu besede, rudeči samega resja. Tam so roji o sv. Jurju kaj navadnega, o sv. Florijanu pa, če je bila spomlad ugodna, roji že vse od kraja. Zato devajo čebelarji svoje čebele tja iz po več ur oddaljenih krajev, celo iz Vranskega. In Vi, ki imate resje tako blizo, bi ne dajali svojih čebel v tako izvrstno pašo? Le kar!

Letošnji novi udje.

Sedej Matevž, dimnikar, Poljubinj, Tomin. — Dr. Josip Kosler, posestnik, Ljubljana. — Tomšič Josip, stražnik na Bukovici, p. Il. Bistrica. — Peternel Henrik, upravitelj, Jagešče, p. Cerkno. — Munič Jožef, trgovec, Sv. Lucija ob Soči, Goriško. — Kmetijsko bralno društvo v Grižah pri Celju. — Katoliško gospodarsko društvo v Hočah, Kötsch. — Setnikar Anton, Dobrova nad Ljubljano. — Frankovič Anton, posestnik v Lokvi, Istra. — Dr. Ivan Jan, posestnik, Podhom, p. Gorje pri Bledu. — Farna knjižnica v Loškem Potoku, p. Travnik na Kranjskem. — Ušnič Matija, posestnik, Slovenji Bleiburg, p. Podgoro, Koroško. — Šolsko vodstvo v Pirničah, p. Medvode. — Smrekar Jožef, na Bajtišah, p. Borovlje, Ob. Ferlach, Koroško. — Janez Anton, posestnika sin, Ravne, p. Raka. — Mazi Jurij, čevljar, Preserje. — Štalc Ivan, Dolenjavo nad Škofjokoko. — Rajter Anton, posestnik in čebelar v Kristancih, p. Križovci, Štajarsko. — Bratina Dragotin, učitelj v Šmarijah, p. Ajdovščina, Vipava. — Pipan Jos. ml., velepos. sin v Skrbini št. 17, p. Komen na Primorskem. — Trček Jožef, posestnik v Škofji Loki, predmestje, Trata št. 8. — Matko Janez, Bitinja št. 17, p. Prem, Il. Bistrica. — Rep Martin, Sv. Tomaž pri Ormožu. — Faganel Jožef, cerkovnik v Oseku, Šempas. — Košak Franc ml., Grosuplje. — Osterc Martin, čebelar v Vevžeji, p. Križevci, Štajarsko. — Koritnik Miha, zasebnik v Dolenji Vasi, p. Senožeče. — Bralno društvo pri Mali Nedelji, Ljutomer. — Cettin Gustav, Forstwart, Sdole, p. Videm. — Šola na Barju. — Kukovec Franc v Gočovi, p. Sv. Trojica v Slov. Goricah, Štajarsko. — Greif Franc, kmetski sin pri Sv. Marjeti na D. p., p. Račje. — Bebec Anton, posestnik, Orlova, p. Sv. Križ pri Ljutomeru. — Petrič Ivan, učitelj-voditelj v Rudniku pri Ljubljani.

Naznanilo.

Ker si mnogo novih udov naroči tudi prejšne tri letnike „Čebelarja“, pa prve številke prvega letnika ni več v zalogi, je sklenil odbor našega društva v zadnji seji, da se dá ta številka zopet tiskati, potem pa pustiti

vezati vse tri letnike v jeden zvezek. To pa se bo zgodilo le v slučaju, če se oglasi zadostno število teh naročnikov. Zato prosimo, naj naznani, kdor želi imeti tak zvezek, z dopisnico gosp. Avg. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani. Cena se bo naznanila v prihodnji številki.

Glede esparzete naznanjamo, da jo društvo za spomladansko setev ne bo naročevalo, pač pa mogoče za jesensko, kar se bo pa prej v listu naznanilo. Kdor namerava esparzeto to spomlad sejati, naj jo naroči čim preje pri tvrdki Wieschnitzki & Clausers Nachfolger, Wien I. Wallfischgasse 8 ter naj jo zgodaj seje, ker v suhem nerada izkali. Lansko leto je nekaterim prav dobro ozelenela, drugim pa tudi ne, kakoršno vreme so ravno naleteli; zato bomo poskusili jedenkrat z jesensko setvijo. Pridelek je prvo leto neznaten, drugo leto boljši in še le s tretjim letom naprej popoln; to omenjamo zato, da ne bo kdo neprijetno presenečen, ako ne bo takoj prvo leto cel meter visoke esparzete kosil. Kako se bo te vrste detelja v posameznih krajih sponašala, prosimo naj dotični č. društveniki naznanijo to uredniku „Čebelarja“. **Odbor.**

Listnica upravnništva.

Druga številka »Čebelarja« se je poslala vsem č. društvenikom, naj so udnino že poslali ali ne. Kdor ne misli biti več ud, naj nam vrne to številko; na zavitek naj zapiše »nazaj«. Zaostala udnina naj se nam — to nujno prosimo — čim preje pošlje, ker društvo stane list mnogo, in moramo, če hočemo »Čebelarja« razširiti, ne le dosedanje tiskarske stroške popolnoma poravnati, temveč moramo imeti za podobe tudi kak krajcar v rokah. List smo pošiljali vsem naročnikom v nadi, da nam ga med letom ali vsaj koncem leta vsi plačajo, a mnogo jih tega do danes ni storilo, zato bomo pošiljali v prihodnje povečanega »Čebelarja« le onim, ki si ga bodo z 2 K naročili. Od novega leta sem smo prejeli sicer že precejšno svotp. a veliko večino od naših redno plačujočih društvenikov, ki so plačali udnino že za tekoče leto, — hvala jim! — od društvenikov pa, ki so z naročnino še na dolgu — in ta iznaša nad 500 K — pa je prišlo še bore malo v blagajno. Prav in lepo pa bi bilo tudi od teh, da bi poslali zaostale krone, vsaj so vendar tudi ti celo leto list prejeli, ker se društvu niso odpovedali. A ne samo prav in lepo bi bilo od njih, da posežejo v žep, marveč je to naravnost njihova dolžnost! Naj vendar ne bodo taki kot oni čebelar, ki hoče imeti od svojih čebel samo dobiček, a jim v potrebi ne privoščiči skodelice hrane. Zdaj se bliža postni čas, v katerem jim bo treba svoje dolge poravnati; za pokoro pa naj pridobi vsak izmed njih še po enega uda, kdor pa je za dve leti zaostal, naj skuša pridobiti dva nova uda, potem pa naj bodo preverjeni, da jim bo blagajnik iz srca rad odpustil za vso skrb, katero je imel nad njimi skozi celo leto, ker bodo s tem pripomogli, da bo društvo moglo za našo čebelorejo še kaj več storiti, kot samo izdajati »Čebelarja«. — Menimo da s temi vrsticami nismo nikogar užalili, ker to nikakor ni bil naš namen, prosimo le zato, da bo vse v redu, kar le za prosep dobre stvari srčno želimo.

Listnica uredništva.

Gosp. J. M. v B: Za zdaj morete pač dobiti prejšnje letnike samo prva številka prvega letnika je že pošla. Če nekoliko potrpite, dobili boste lahko popolnega »Čebelarja«; preberite današnje »naznanilo.« — Gosp. A. H. v S.: Za Vas velja na prvo vprašanje druga polovica današnjega naznanila, na drugo vprašanje pa Vam danes ne moremo še odgovoriti. Občnega zbora ne moremo več preložiti. — Gospod Ivan Eržen v Cerkljah je urar, ne sirar, kot je v imeniku za pretečeno leto napačno tiskano; tem potom bodi ta neljuba pomota popravljena. — Po pomoti je v imeniku izostal gosp. Janez Leban, posestnik, Černice.

VABILO

k

občnemu zboru „Slovenskega čebelarkega društva“,

ki bode

v ponedeljek, dne 18. februvarja 1901 v mali dvorani „Mestnega doma“
v Ljubljani. Pričetek ob 1/2 10. uri dopoldne.

VSPORED:

- 1.) Otvoritev skoda po predsedniku.
- 2.) Poročilo predsednika in tajnika.
- 3.) Poročilo blagajnika.
- 4.) Volitev predsednika.
- 5.) Volitev odbora.
- 6.) Predlogi in nasveti.*)

Po zborovanju ogledovanje raznega čebelarkega orodja, katerega bo razstavila čebelarkega tvrdka Bile & Žnideršič v Ilirski Bistrici.

Ljubljana-Barje, na Svečnico 1901.

Fran Črnagoj, t. č. predsednik.

*) Predlogi in nasveti naj se pošljejo odboru vsaj tri dni pred občnim zborom.

Ponudba.

Ker ne morem postaviti svojega čebelnjaka, ki ga imam na šol. vrtu v Šmartnu pod Šmarno goro, na tukajšnji šol. vrt, ker bi zaprl ž njim vse pročelje šolskega poslopja, ga ponudim na prodaj z željo, da pride v prave roke. Narejen je bil pred osmimi leti iz mecesnovega lesa, je lepo izdelan ima 5 štantov — srednji prirejen za Gerstungove panje, — je 23 m dolg in pokrit s 4800 strešniki. Pogodba ustmeno po občnem zboru 18. t. m., eventualno na mestu.

Čestitka.

Sloveči starosta čebelarjev dr. Janez Dzierzon je obhajal dne 16. januarja t. l. svoj 90. rojstni dan. K temu redkemu slavju čestital mu je ves čebelarkega svet, zatoraj tudi »Slovenski Čebelar« zakliče: »Bog živi Dzierzona še mnogo let!« — To čestitko mu je sporočil urednik za godovni dan pismeno.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati gospodu Avg. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku »Slov. čebelarja« Francišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Avgust Pucihar. — Lastnik »Slovensko čebelarkega društvo«.

Tiskajo Blasnikovi nasledniki v Ljubljani.